

Neříkej že jsi,
na mý straně spálených mostů.
Tvé dlaně si ze svýho postu,
teď pohlídám.
A taky čáry tvý
a ty čáry máry fuk proměníš
mé víno v domnění,
že jsi s mým znamením v souznění,
že nejsi úplně platonická,
má panenka plastická.
Těch šest nocí a pět hodin spánku
už čtyři týdny mám na kahánku
tíhu tří roků,
jež dělí naše světy,
v Pražském bytě 2+1 jen já a ty.

Už svítá a já snímám,
jen pouhé dotyky ze rtů.
Už svítá.

Neříkej nejsi,
poslední tečkou v konečný větě tvý,
dlaním se vzepřu,
nediv se světe.
Když proklínám, všechny čáry tvý.
A ty čáry máry fuk opíjíš,
mne vínem kyselým,
já radši otravu motákem veselým.
Jsi zase úplně platonická,
má panenka plastická.
Nechci slyšet kecy o euforii,
mluv radši tiše, klišé,
né vždyť tě skryjí,
když zavřu oči, tiše si představuji
někde v bytě 2+1 jen já a ty.

Už svítá a já snímám,
jen pouhé dotyky ze rtů.
Už svítá. Už svítá.

Už svítá a já snímám,
a já snímám.
Už svítá. Už svítá.

Už svítá a já snímám,
jen pouhé dotyky ze rtů.

Už svítá a já snímám,
jen pouhé dotyky ze rtů.